

Cerkiew w Hrebennem. Fot. M. Grabek

Cerkiew w Siedliskach. Fot. M. Grabek

Jeden z bunkrów z Linii Mołotowa. Fot. Archiwum ZLPK

Południoworoztoczański Park Krajobrazowy to wymarzona okolica do uprawiania turystyki kwalifikowanej: pieszej i rowerowej. Tereny te są jednak dzikie i odludne, należy więc pamiętać o mapie i kompasie oraz odpowiednim przygotowaniu kondycyjnym. Roztoczańskie krajobrazy wynagrodzą z nawiązką trudy wędrówki. Pomocne w wędrówce mogą być znakowane szlaki piesze, rowerowe (m.in. końcowy fragment polskiego odcinka Centralnego Szlaku Rowerowego Roztocza) oraz wytyczone ścieżki dydaktyczne.

Zespół Lubelskich Parków Krajobrazowych

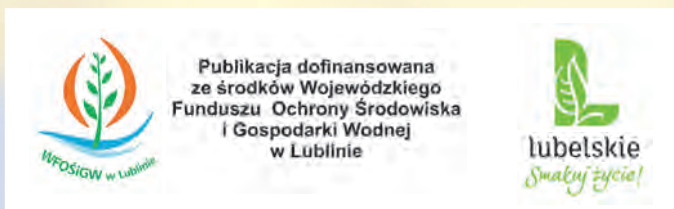
tel. 81 440 80 50
sekretariat.zlpk@lubelskie.pl
www.parki.lubelskie.pl

Ośrodek Zamiejskowy w Zamościu

ul. Partyzantów 94, 22-400 Zamość
tel. 84 638 55 06
zamosc.zlpk@lubelskie.pl

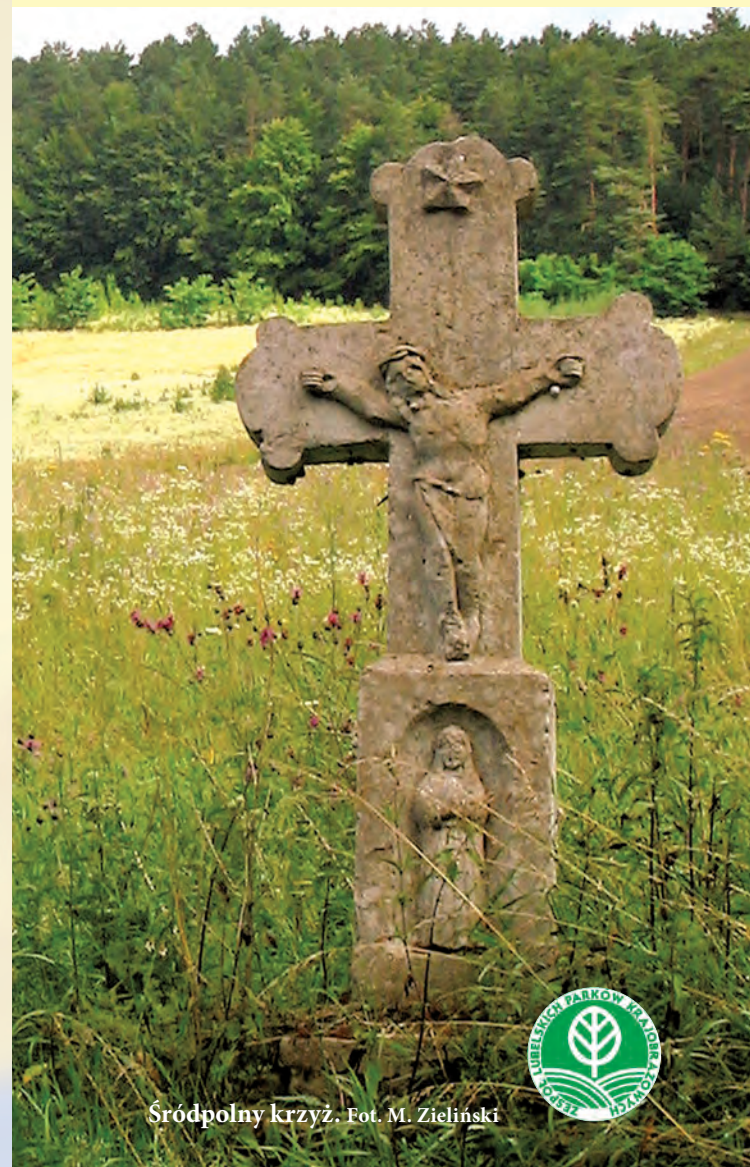
Parki Krajobrazowe będące pod zarządem Ośrodka Zamiejskowego w Zamościu:

1. Krasnobrodzki Park Krajobrazowy
2. Park Krajobrazowy Puszczy Solskiej
3. Południoworoztoczański Park Krajobrazowy
4. Szczepreszyński Park Krajobrazowy

Wydawca: TAWA (www.tawa.pl)

POŁUDNIOWO-ROZTOCZAŃSKI PARK KRAJOBRAZOWY

Śródpolny krzyż. Fot. M. Zieliński

Południoworoztoczański Park Krajobrazowy położony jest przy granicy z Ukrainą, na pograniczu województwa lubelskiego i podkarpackiego. Część podkarpacka Parku została utworzona w 1989 roku, część lubelska w 1991.

Park obejmuje całą polską część Roztocza Południowego (zwanego także Roztoczem Wschodnim) z najwyższymi na polskim Roztoczu wzniesieniami: Wielki Dział (390 m n.p.m) i Długi Goraj (391 m n.p.m.). Jest to teren o silnie urozmaiconej rzeźbie. Wzniesienia charakteryzują się spłaszczonymi wierzchołkami oraz stromymi zboczami, poprzecinanymi licznymi suchymi dolinami, wąwozami i jarami.

Okolo 67% powierzchni Parku porastają lasy. Grzbiety i zbocza wyższych wzniesień zajmują, charakterystyczne dla Roztocza, zbiorowiska buczyny karpackiej. W runie buczyn spotkać można wiele rzadkich roślin górskich m.in.: czosnek niedźwiedzi, żywiec gruczołkowaty, przetacznik górski, lulecznicę kraińską czy sałatnicę leśną. Większość pozostałych lasów to wtórne bory sosnowe. Porastające tereny porolne w miejscu dawnych pól i wysiedlonych wsi ukraińskich.

Krzyż bruśnieński - charakterystyczny element krajobrazu Południoworoztoczańskiego Parku Krajobrazowego. Fot. Archiwum ZLPK

Fragment skamieniałego drzewa.
Fot. Archiwum ZLPK

Okazy skamieniałych drzew w Muzeum w Siedliskach.
Fot. K. Kowalczuk

Dzięcioł czarny *Dryocopus martius*.
Fot. M. Bzowski

Kapliczka św. Mikołaja.
Fot. Archiwum ZLPK

Żywiec gruczołowaty *Cardamine glanduligera*.
Fot. Archiwum ZLPK

Cyprysyk błotny *Taxodium distichum*.
Fot. K. Kowalczuk

Bardzo bogaty jest świat zwierzęcy. Wśród awifauny Południoworoztoczańskiego Parku Krajobrazowego spotkać można takie gatunki jak: orlik krzykliwy, puszczyk uralski, bocian czarny, przepiórka, dudek. Większe ssaki reprezentują: łoś, jelen, dzik i sarna. Z ssaków drapieżnych warto wymienić: wilka i rysia. Na uwagę zasługuje występowanie kilku gatunków rzadkich owadów, takich jak: modliszka, mieniak tęczowiec, nadobnica alpejska oraz ciepłolubne gatunki mrówek.

Niezwykłą osobliwością geologiczną Parku, a zarazem atrakcją przyrodniczą i turystyczną, są skamieniałe drzewa znajdujące się w okolicy wsi Siedliska. Są to skamieniałości powstałe w trzeciorzędzie, przesycone krzemionką, przy czym zachowały kształt i formę fragmentów pni drzew z dobrze widoczną korą i czytelnymi słojami. Jest to największe skupisko tego typu szczątków w Polsce. Interesujące są również wychodnie wapiennych skał. Te najbardziej okazałe to: „Diabelski Kamień” pod Dahanami oraz

„Świątynia Słońca” czyli grupa malowniczych głazów koło Nowin Horynieckich.

W granicach Parku zachowały się interesujące zabytki. Najciekawsze z nich to drewniane cerkwie greckokatolickie. Tereny te zasiedlone były bowiem do 1947 roku przez ludność ukraińską, która, w ramach powojennej akcji „Wisła”, została przesiedlona na tzw. „Ziemie odzyskane”. Najładniejsze drewniane cerkwie spotkamy w Hrebenem, Prusiu i Woli Wielkiej. W Werchracie i Siedliskach

stoją równie interesujące cerkwie murowane, w stylu rosyjsko-bizantyjskim. Inną pamiątką po dawnych mieszkańcach tych ziem są kamienne krzyże bruśnieńskie (nazwa wywodzi się od ośrodka kamieniarskiego w Bruśnie). Niegdyś stały we wsiach, obecnie są często jedyną pamiątką po nieistniejących od kilkudziesięciu lat osadach. Godne uwagi są także pozostałości radzieckich umocnień z II wojny światowej: bunkry i betonowe zapory przeciwczołgowe nazywane są „Linią Mołotowa”.